

**DIREKTIVER OG MELDINGER
TIL ALLE DISTRIKTSSTYRER
FRA SENTRALKOMITEENS ARBEIDSUTVALG**

JANUAR 1981

INNHold:

I. Direktiv om DS sitt ansvar for valgkampen	s 1
II. Direktiv om 1.mai 1981	s 4
III. Direktiv om 8.mars 1981	s 6
IV. Direktiv om oppfølging av Landsmøtevedtaka	s 8
V. Direktiv om det militærpolitiske arbeidet	s 9
VI. Direktiv om Libanon-tjeneste	s 10
VII. Melding om sommerleire 1981	s 11
VIII. Direktiv om minioppgjøret	s 12
IX. Direktiv om valg til LO-kongressen	s 13
X. Direktiv om behandlinga av Arbeidsprogrammet ...	s 15

Vedlegg: Faglig plan

I. DIREKTIV OM DS SITT ANSVAR FOR VALGKAMPEN.

Dette direktivet er skrevet på grunnlag av diskusjoner på en DS-formannskonferanse og et sentralstyremøte i RV som begge nylig er avholdt , samt andre undersøkelser.

1. DS må ta hovedansvaret for å lede valgkampen i sitt distrikt. Når DS legger plan for det helhetlige partiarbeidet framover, vil vi understreke at perioden fram til valgdagen sees i sammenheng. Partiet må ha valgkampen i perspektivet allerede fra nå av, og i perioden sett under ett, må valgkampen betraktes som ei overordna oppgave for partiet.

Planen må ta hensyn både til den politiske og organisatoriske opptrappinga av valgarbeidet, samtidig som de viktige oppgavene i den nærmeste tida (som KK-kampanja, 8.mars, 1.mai, faglige oppgaver) blir skjøtta.

Her vil vi understreke at de ulike oppgavene politisk i høyeste grad bygger opp om hverandre. Arbeidet med Klassekampen og den forsvarspolitiske uka tjener direkte valgkampen. I arbeidet med 8.mars, 1.mai og de faglige oppgavene i forb. med minioppgjøret og LO-kongressen skal vi også markedsføre partiets og RVs politikk på viktige områder. Mangler ved partiets arbeid på disse områdene som har bestått i å dempe, underprioritere, partimarkeringene, må vi derfor prøve å rette opp (Eks. mangler på KK-salg 8.mars og 1.mai , dårlig spredning av tariffløpesedler og annen parti-propaganda). Vi må allerede fra nå av ha som klart siktemål å kjøre opp partiets og RVs profil i det politiske bildet, sjøl om partiorganisasjonen som helhet ikke kan kjøres på valgkampen som hovedoppgave før etter 1.mai.

Det er spesielt viktig at partiets grunnorganisasjoner blir konsolidert på dette perspektivet for partiarbeidet framover.

2. Der hvor det ikke allerede er gjort, må DS opprette et sterkt valgkampsenter umiddelbart. Dette bør ledes av ~~en~~ av de mest ledende medlemmene av DSAU.

3. DS må- om det ikke allerede er gjort- så raskt som mulig legge konkrete etappeplaner for valgkampen. Den første fasen blir oppbyggingsperioden fram til 1.mai. Her må den distriktsvise planen ta hensyn til at bl.a. dette må sikres: Fylkesprogram, lister, evt. kommentarer /forslag til sentralt punktprogram fra DS eller valgsetret , sikre deltakelse på RVs skoleringskurs, sikre at

SKs vedtak om forholdet mellom partiet og RV blir satt ut i livet (se pkt. 7) og sikre delegater til RVs landsmøte 4.-5. april (se pkt. 8).

Den andre fasen blir sjølve den direkte valgkampen for hele partiet fra 1.mai til valgdagen. Her må den distriktsvise planen sikre bl.a. dette: Valgkampoppstart så raskt som mulig i mai. Konkret kampanjeopplegg for verving av stemmer (møter, husbesøk, ferieopplegg, opplegget for den siste innspurten). Ny innsamling til RV (se pkt. 9). Mobilisering til sommerleir , hvor SKAU foreslår at valgkampen blir en svært sentral sak. Sikre deltakelse av mange RV-aktivister på distriktsvise /regionale skoleringskurs i mai/juni.

Det bør tas tiltak så tidlig som mulig for å sikre mange konfrontasjonsmøter på arbeidsplassene. Et godt arbeid med dette i februar-mars kan gi gode resultater i august-september. Soldatmøter, skolemøter ol. bør også sikres i tide.

DS må sjøl vurdere nøye hva slags arbeidsdeling og kaderdisponering et slikt opplegg forutsetter i begge faser.

4. Fylkesprogrammet bør være ferdig innen RVs landsmøte 4.-5. april - seinest 1.mai. Å sikre dette må sjølsagt prioriteres over eventuelle kommentarer til det sentrale RV-punktprogrammet (publisert i Klassekampen i månedsskiftet januar/februar)

5. Skoleringa av listetoppene og valgansvarlige (partimedlemmer og uavhengige) må prioriteres. RV sentralt vil legge opp til et skoleringskurs for Sør-Norge i mars , og et kurs for de tre nordligste fylkene i samme måned. I samband med dette vil det bli utarbeida hefter som tar opp de helt sentrale områdene i valgkampen (eks. regjeringas økonomiske politikk , forsvars- og fredspolitik) og ei vitbok som gir eksempler på hva RV har gjort og hva andre partier har, eller ikke gjort på Stortinget.

I mai/juni ønsker RVs sentralstyre at det gjennomføres skoleringskurs distriktsvis (eller for mindre regioner om flere distrikter finner det naturleg) for et stort antall RV-aktivister. Vi mener det er svært viktig å gjennomføre også dette skoleringsopplegget.

6. Det bør stilles flere krav til sammensetninga av listetoppen og lista som helhet. Det bør jobbes for å sikre mange kvinner, på landsplan må vi sikre et større antall på førsteplass. Det må sikres arbeidere/faglige tillitsmenn- kvinner. Det må sikres uavhengige. Og - vi vil understreke at vi først og fremst må sikre habile politikere , personer som mestrer partiets og alliansens

politikk på en allsidig måte, som evner å drive aktiv valgkamp mm. Dette må være det overordna spørsmålet.

Vi innskjerper at partiet sentralt skal være informert og hatt anledning til å si sin mening/evt endre forslaget til første-kandidater/listetopper , før det presenteres slik at avgjørelsen i praksis er tatt. En slik meldeplikt er helt nødvendig for bl.a. å sikre mange nok kvinnelige førstekandidater landet sett under ett.

Gjennomføringa av nomineringene vil variere utifra utbyggings-graden av RV. Der det ikke er fylkes-RV har partiet ansvaret for å sikre nomineringene i samråd med evt. RV-grupper og uavhengige enkeltpersoner som vil jobbe i RV. Innstilling på liste kan gjøres på møte med repr. fra fylket , eller DS i partiet innstiller i samråd med uavhengige RV-ere.

Er det valgt fylkesledelse av RV før nomineringene er avslutta, kan nomineringene gjøres på fylkeskonferanser arrangert av RV.

7. Når det gjelder forholdet mellom AKP(m-l) og RV (rammeavtale, normalvedtekter mm) er dette diskutert i en rekke sammenhenger. Sentralkomiteen vil oppsummere diskusjonene og fatte vedtak som vil være bindende for partiets medlemmer og organer. Dette vedtaket vil bli presentert overfor RV (Inkl. i RV-bulletinen) som partiets forslag ca 20.februar.

8. Sentralkomiteen vil på samme måte fatte endelig vedtak om delegatnøkkel til RVs landsmøte , som vil være bindende for partiets medlemmer og organer. Også dette vil bli sendt ut ca 20.februar.

9. RVs sentralstyre har bedt om at alle distriktsvise (fylkesvise) budsjetter for valgkampen sendes inn til RV sentralt innen 1.febr. Det er svært viktig å overholde denne fristen. Flere distrikt har allerede påpekt at det må en rask avgjørelse på hvilke retningslinjer som skal gjelde for fordelinga mellom lokal og sentral økonomi , hvordan denne fordelinga skal organiseres osv. For å kunne ta disse avgjørelsene , og for å kunne sette opp innsamlingsmålsettingene er det helt nødvendig å få inn de distriktsvise budsjetta. Vi innskjerper derfor: Dersom ikke budsjett allerede er sendt , må det sendes inn umiddelbart!

10. Vi vil understreke at det er svært viktig å sikre de uavhengige sosialistene den rettmessige plass de bør ha i valgkampen. Det innebærer at vi i nominasjonsarbeidet som foregår nå , jobber iherdig for å få med uavhengige på listene.

Vi vil på samme måten understreke at valgkampen må være et viktig

redskap for å integrere særlig arbeidsplasslaga i partiets helhetlige plan. Det bør derfor legges mye arbeid i å utvikle konkrete planer , valgkampmetoder mm på arbeidsplassene. DS må starte dette arbeidet tidlig , dvs nå.

11. Det må umiddelbart opprettes ekstern-kontakt(er) i distriktet (fylket) for RV , slik at RV sentralt kan stå i direkte kontakt med RV lokalt. På denne måten blir valgalliansen mer reell , og problemer kan løses mer direkte og raskere.

Lykke til i en viktig kampanje!

II. DIREKTIV OM 1.MAI 1981

Dette direktivet er skrevet ut fra diskusjoner om erfaringene fra 1.mai 1980 og om situasjonen foran årets 1.mai , i SKAU op på den nylig avholdte konferansen om 1.mai og valget. Direktivet må sees i sammenheng med artikkelen om 1.mai i TF for febr. Utover de synspunktene som kommer fram der, vil vi legge til følgende:

1. DS og avdelingene må starte de politiske og praktiske forberedelsene til årets 1.mai snarest råd. En framgangsrik 1.mai er avhengig av langvarige og grundige forberedelser. Tilsvarende legger vi grunnlaget for stagnasjon eller tilbakegang dersom vi kommer seint igang. Dette gjelder uansett om det legges opp til demonstrasjoner i regi av FFF (eller på tilsvarende politisk grunnlag) , eller om partiet ønsker å delta i fellesarrangement. Utifra dette ber vi DSa raskest mulig å få 1.mai-direktivet ut til UDS og avdelinger , med de lokale tillempinger som DS vedtar.

2. De steder der vi ønsker å forhandle om deltakelse i Samorg-arrangement, i arr. sammen med SV eller andre, må det legges stor vekt på å forhandle ut fra styrke. Dette betyr at det parallelt med slike forhandlinger må gjøres politiske og praktiske forberedelser til FFF-demonstrasjoner. Dels for å bedre det taktiske utgangspunktet for slike forhandlinger , og dels som en sikring dersom samarbeidet i siste øyeblikk skulle ryke.

3. 1.mai 1981 er noen måneder før stortingsvalget. Dette gir i seg sjøl et dårligere utgangspunkt for fellesarrangementer enn tilfellet var i fjor , ut fra at DNA og SV ønsker å bruke 1.mai til inntekt for sin egen valgkamp. Denne situasjonen må ikke føre til at vi blir mere "slepphendt" og tillater valgmarkeringer for dem for å unngå brudd.

4. Dersom det forhandles om fellesarrangement, og spesielt i regi av Samorg., må det tas tiltak for å trekke grupper utafor fagbevegelsen med i toget. Dette gjelder særskilt kvinner, ungdom, og natur- og miljøforkjempere. Erfaringene fra i fjor viste at disse gruppene, som vanligvis utgjør et stort og viktig innslag i 1.mai-arrangementene, flere steder falt utafor faglige tog. Det må derfor tas med i det taktiske grunnlaget for enhetsforhandlingene å kjempe for at disse gruppene får delta i toget under egne paroler, og helst i egne seksjoner.

5. Det er av stor betydning for den politiske profilen på fellesarrangementene at vi ikke i startfasen på forhandlingene legger på bordet de parolene vi anser for minimumsgrunnlag. Forhandlinger vil si både å gi og ta, og det reduserer de taktiske mulighetene dersom vi ikke har noe å fire på i forhandlingene. Samtidig ødelegger det muligheten for et bedre politisk grunnlag for arrangementene enn det som blir ansett for minimum!

6. Som TF-artikkelen peker på vil forhandlinger omkring parolene på feltet "Freds, atom- og forsvarspolitik" kunne bli spesielt vanskelige. Vi vil her understreke den fordelene det gir oss at vi tar initiativet i dette spørsmålet gjennom å kjøre ut våre egne paroler. I motsatt fall vil vi lett komme i den situasjon at vi må forhandle på motstanderens premisser, at det blir deres paroler som blir tatt som utgangspunkt.

7. Erfaringene i fjor viste at talerspørsmålet flere steder ble undervurdert. Taleren har stor betydning for hvordan profilen på toget oppfattes. I enhetsforhandlinger i år må en derfor se på talerspørsmålet som et politisk spørsmål som vi må ta opp helt fra starten av, sammen med resten av det politiske grunnlaget. Det er overhodet ikke akseptabelt med en valgtaler fra DNA eller SV. Dersom vi ikke får gjennomslag for en taler fra oss sjøl, bør vi kjempe for en brukbar, lokal fagforeningsformann framfor å godta en av toppene i de borgerlige arbeiderpartia. Uansett må det være et ufravikelig krav at taleren skal stå på togets grunnlag, og at alle samarbeidende parter skal ha rett til å gå gjennom talen på forhånd for godkjenning.

III. DIREKTIV OM 8.MARS 1981.

Den taktiske situasjonen:

Situasjonen foran 8.mars er komplisert. Det at enkelte lokale partiavdelinger gjorde dårlige kompromisser i fjor, gir sjølsagt et ugunstig utgangspunkt for vår taktikk. Vi har også fått rapporter om at våre kamerater gjør kompromissene allerede før de kommer til forhandlinger, og dermed oppgir vår linje og blir et lett offer for revisjonistene. Vår taktikk i år må ha to siktemål. For det første må vi kjempe oss ut av en slik tvangssituasjon, der hvor vi har kommet i den, og for det andre må vi kjempe for å få gjennomslag for vår kamplinje for kvinnebevegelsen.

Det eksisterer flere farer foran 8.mars. Den ene faren er åpen i dagen, nemlig faren for at kommunistene svikter kampen mot imperialismen, og spesielt svikter kampen mot Sovjets okkupasjon av Afghanistan. For det andre finnes det en fare for "enhetstog" uten ei kamplinje, der parolene er blitt vassne og allmenne og f.eks ikke rammer regjeringas nedskjæringspolitikk, eller årsakene til sosial nød og sosial nedrustning. For det tredje finnes det også en fare for at 8.mars bidrar til å svekke Kvinnefronten ytterligere og istedet føre til en framgang for småborgerlige og pasifistiske kvinnepolitiske linjer. Vår taktikk må ta sikte på å motvirke disse farene og styrke den positive sida ved 8.mars-bevegelsen.

Politisk grunnlag:

Partiet må kreve at 8.mars retter seg mot regjeringas økonomiske politikk. Kvinnene er de fremste ofrene for denne politikken, derfor må de sjølsagt slåss mot denne politikken på kvinnedagen. Kampen om kommunebudsjettene viste veien å gå. Her er det mange brennende lokale saker å slåss for. Den småborgerlige kvinnebevegelsen synes ofte det "kjedelig" å snakke om daghjem, boutgifter, levekostnader og arbeidsplasser. Vi må ikke bøye av for ei sånn innstilling. Når vi tar opp kamp mot f.eks. vold mot kvinner i familien, må vi knytte det til krav om kommunale og statlige bevigninger til krisesentraene. Vi må knytte det til kampen for at kvinnen skal bli økonomisk uavhengig av mannen.

Vår taktikk må være å ta utgangspunkt i de positive og sunne opprørselementene blant kvinnene og føre den i ei retning som betyr en skarpere kamp mot utbyttinga og undertrykkinga.

På det internasjonale området er et minimumsgrunnlag for partiet: "Sovjet ut av Afghanistan", at eventuelle fredsparoler rettes mot supermaktene og at det ikke er noen talere eller paroler med et sosialimperialistisk innhold.

Kvinnefrontens ledelse har sendt ut en Afghanistan-parole som sitt grunnlag, men enkelte rapporter tyder på at KF endel steder lokalt ikke er villig til å ta brudd på den parolen. AKP(m-l) lokalt må kjempe for å vinne KF for at dette er et minimum, som de skal kjempe for og som det eventuelt blir brudd på. Det kan ikke tillates at partimedlemmer "selger" denne parolen, for da er vi med på å sikre at KF forlater sitt eget, riktige grunnlag. Derimot må vi diskutere hva vi skal gjøre dersom vi blir nedstemt i KF. I slike tilfeller bør lokalavdelingene legge opp taktikken sammen med DS. Det kan da bli aktuelt å kritisere vedtaket offentlig og gå ut blant uorganiserte kvinner og menn og forklare vårt standpunkt, samtidig som vi eventuelt velger allikevel å delta i demonstrasjonen. Om vi gjør det siste kommer sjølsagt an også på det øvrige grunnlaget i toget. Vi må huske på at vi står uhyre sterkt politisk i Afghanistan-spørsmålet. Det er bare "NKP" av partiene som ikke har tatt avstand, og til og med der er det et mindretall som har kritisert invasjonen. Argumentene om at vi "støter fra oss kvinnene" er derfor uhyre spinkelt og kan trygt avfeies. Det understreker også viktigheten av at vi tar initiativet og kjemper for vårt syn, både på dette spørsmålet og andre (ikke minst rundt fredsparolene).

Partipropaganda.

Klassekampen vil som vanlig gi ut et spesialnummer med mye kvinne-stoff i forbindelse med 8.mars. DS må sørge for at avdelingene bestiller ekstra til spredning i samband med demonstrasjoner og arrangementer.

Rapportplikt om uenighet.

Dersom DS er uenig i dette direktivet, skal det rapporteres så snart som overhode mulig. Uenighet lokalt må en forsøke å løse lokalt, eventuelt gjennom flertallsvedtak som stadfester partiets linje på stedet. Om slike vedtak går på tvers av direktivet, skal de også rapporteres umiddelbart.

Fire sider mangler i vårt eksemplar

/ 12 /

VIII. DIREKTIV OM MINIOPPGJØRET.

Innledning.

Et minioppgjør er ganske forskjellig fra et vanlig oppgjør. Det dreier seg om en regulering av lønna i forhold til den generelle pris- , kostnads- og kjøpekraftutviklinga. I tillegg kommer forhandlingene om tak på lønnsglidninga for 1981 , eventuelle justeringer av innbetaling til lavtlønnsfondet og - muligens- kompensasjon for den femte ferieuka.

Formelt sett er det streikerett , men ikke uravstemning. Tradisjonelt har vi nøydd oss med å kommentere disse minioppgjørene uten å prioritere dem særlig høyt. Dette ville være svært feilaktig i år

For det første skal det forhandles om tak på lønnsglidninga, et prinsippsspørsmål for fagforeningene. For det andre er folks oppmerksomhet særlig sterkt knytta til dette oppgjøret på grunn av prisutviklinga og de forventningene staten har skapt til at oppgjøret skal rette opp deres usosiale profil i skattepolitikken. For det tredje vil LO-ledelsen være mer påvirkelig for press fra fagforeningene etter avstemninga sist , enn det de vanligvis er. Uten at dette betyr at LO-ledelsen i noe hovedspørsmål vil rette seg etter medlemmene. Sist, men ikke minst, minioppgjøret blir en svært viktig oppmarsj til tariffoppgjøret i 1982.

Av disse grunnene må vi prioritere minioppgjøret mye høyere enn vi har gjort tidligere.

De taktiske retningslinjene for tariffoppgjøret er lagt fram i Klassekampen i flere artikler signert OHV. Disse artiklene har stått på følgende datoer: Lørdag 17.1 , mandag 19.1 og torsdag 22.1. I tillegg sto en artikkel om "Halvorsens ideal-familie" lørdag 10.1. Vi henviser til disse artiklene og til referatet fra tariffkonferansen i Bergen 17.1 , som sto i Klassekampen 19.1.

Dette stoffet, pluss mer tallmateriale, vil bli utgitt som en stensilert Faglig Bulletin fra Faglig Utvalg i midten av februar. Denne vil bli til salg i Oktoberbokhandlene og vi vil sjøl sende den til en rekke fagforeningskontorer.

På et seinere tidspunkt vil vi lage en enklere løpeseddel til massespredning. Tidspunkt for denne vil komme i Klassekampen.

Vi går inntil videre ikke inn for en landsomfattende organisering av opposisjonen foran minioppgjøret. Samtidig mener vi det vil ha enorm betydning at det avholdes møter der folk fra forskjellige bransjer/lønnsgrupper treffes for å diskutere oppgjøret. Konferansen i Bergen 17.1. er et eksempel til etterfølgelse. Men, om så omfattende arrangementer ikke er mulig, så bør andre tiltak forsøkes, som f.eks. at noen få fagforeninger blir enige om å diskutere oppgjøret i fellesskap, eller at man i det minste forsøker å få innledere fra andre bransjer/lønnsgrupper på egne fagforeningsmøter. Dette er en avgjørende metode for å bryte ned skillene i fagbevegelsen og bygge opp en virkelig solidaritet.

Direktiv.

1. DS må vurdere mulighetene for å få avholdt større møter om tariffoppgjøret etter retningslinjene overfor- distriktsvis, eller på byplan.
2. DS skal sikre at Faglig Bulletin om minioppgjøret blir spredd og at det organiseres utdeling av løpesedler når de foreligger.
3. DS må sikre at en eller flere av våre kjente tillitsmenn, engasjerer seg i offentlig polemikk rundt minioppgjøret..

IX. DIREKTIV OM VALG TIL LO-KONGRESSEN.

Innledning.

Valga til LO-kongressen foregår i febr/mars. Valgmetoden varierer fra forbund til forbund. Noen velger på landsmøter, andre velger på en felles liste for hele landet, andre velger distriktsvis. I tillegg til disse delegatene velges det også fellesrepresentanter for alle fagorganiserte i et fylke/distrikt.

De som velger på landsmøtene er det lite å gjøre med nå. De som velger på landsomfattende lister, er det svært vanskelig å påvirke. Til nå har vi samlet oss om følgende kandidater:

Transport: Per Østvold , fellestillitsmann Linjegods.

I Oslo går vi inn for at han settes opp mot den andre Oslo-kandidaten som representerer lastebileierne. Hvem kameratene ellers i landet setter han opp mot , må vurderes lokalt. Sjøl om de har gode lokale kandidater , så skal det sikres at også Per Østvold blir reist som forslag.

NTL: Bjørn Nilsen.

Hvem han bør stilles opp mot er ikke grundig vurdert. Et fristende offer kunne være Harald Johansen, likningssjef i Østfold og tilhørende det mørkeste blå i DNA. Likedan Janne Flor, NKPer som representerer forskningssektoren og er fra Stavanger. Men landsstyrethar ikke endelig vedtaatt sin innstilling.

Begge disse kandidatene vil bli presentert i Klassekampen gjennom intervjuer.

Jern og Metall velger distriktsvis og vi vil be DSene om særlig å forsøke å finne dugandes kandidater her. Det er slike valg som gir størst mulighet for gevinst.

Valg på de distriktsvise kandidatene er vanskelig også. Men her fins det muligheter dersom dere har en kandidat som til en viss grad har markert seg og som er innstilt fra sin fagforening. I Oslo har flere fagforeningsstyrer gått sammen om ett forslag.

Dersom en slik valgkamp skal være effektiv , så bør dere kontakte Klassekampen og sikre et intervju med vedkommende, slik at alle medlemmer og sympatisører i distriktet vet hvem de skal stemme på.

Direktiv.

1. DS skal informere kameratene i Transport og NTL om å stemme på og foreslå de landsomfattende kandidatene våre.
2. DS skal sørge for at det blir arbeidet med kandidater til Kongressen i de forbund som velger distriktsvis , særlig Jern og Metall.
3. DS bes vurdere mulighetene for en begrensa valgkamp på fellesdelegatene fra distriktet.

X DIREKTIV OM BEHANDLING AV ARBEIDSPROGRAMFORSLAGET
I DISTRIKTSYRENE.

- a. DS må sjøl sette av tid til å diskutere forslaget på et plenum - eller DSAU-møte.
- b. Temaet for denne diskusjonen må minimum være helheten/disponeringa av Arbeidsprogrammet, kap. 2 om økonomisk politikk samt en plan for programbehandlinga i distriktet.
- c. Den siste fristen for behandlinga i avdelingene må settes til 15. mai.
- d. DS må sjøl vurdere behovet for konferanser/kadermøter i samband med denne diskusjonen.

PLAN FOR ARBEIDET PÅ ARBEIDSPLASSENE

Dette dokumentet er utarbeida av SKs faglige utvalg på oppdrag frå SKAU og gjennomgått av SKAU slik at det er tilpassa partiets hovedplan. Det utfyller dermed den foreløpige planen som SKAU har sendt ut.

Vi gjør oppmerksom på at noen av områdene har vi allerede gitt direktiv for, og de er derfor ikke tatt opp her. Det gjelder LO-kongressen, årsmøtebevegelsen og miniprogjøret (som vi sender ut som direktiv i denne sendinga).

Sentralkomiteens Arbeidsutvalg.

STIKKORD OM SITUASJONEN

Partiet. Vår største styrke i fagforeningene er et stort antall tillitsmenn. Mange nyter stor og velfortjent tillit som dyktige og oppofrende tillitsmenn med mye konkret kunnskap, særlig om lønsspørsmål og delvis om arbeidsmiljøsaker. Det er denne styrken og tilliten vi må bygge det videre arbeidet på. Partiet som helhet har fortsatt status som et godt "streikestøtteparti", både gjennom det praktiske støttearbeidet som gjøres og gjennom Klassekampen.

Vår største feil er mangelen på allsidig kommunistisk arbeid på arbeidsplassene. Praksisen på har klare økonomistiske trekk. Både i form av mangel på kommunistisk ledelse og en konkret revolusjonær arbeiderpolitikk, og i form av ideologisk og teoretisk motstand mot å drive arbeid utover de rammer fagforeningene setter.

I sammenheng med dette fins det høyrefeil i taktikken i fagforeningsarbeidet. Dette gir seg uttrykk i planlaust, perspektivlaust arbeid innafor de rammene som det sosialdemokratiske tillitsmannsskiktet og tradisjonene setter. Det er tendenser til at vårt tillitsmannsarbeid blir "det muliges kunst" på tillitsmannsskiktets premisser og alt for lite baserer seg på hva som er mulig med massemobilisering.

I denne situasjonen er det også utvikla reint syndikalistiske synspunkter noen få steder, der kamerater krever at partiet skal underordne seg fagforeningsarbeidet.

Vi understreker at disse tendensene er underordna tendenser, men de har fått utvikle seg i lang tid og objektive vilkår driver arbeidet vårt spontant i en slik retning. Derfor må feila tas alvorlig. ~~K~~ Korrigerende av feilene må skje på alle plan i partiet. Som hovedregel må vi unngå at korrigerende unødige går ut over vår innsats og tillit i fagforeningsarbeidet. Det er viktig at korrigerende foregår i rolige og nøkterne former og at man er på vakt mot vulgarisering og tilbakevending til sekteriske "venstre"-feil. Det er f.eks. et sekterisk "venstre"-avvik å

forsøke å presse vårt allsidige kommunistiske arbeid inn i fagforeningene. Dette er i seg sjøl en syndikalistisk feil -et forsøk på å erstatte partiet med fagforeningene.

Fagbevegelsen.

Situasjonen blant de fagorganiserte er prega av økende opposisjon mot LO-ledelsen og Regjeringa, særlig når det gjelder den økonomiske politikken. Denne opposisjonen har klare politiske trekk. De mange politiske streikene, både mot nedlegginger og mot helse- og sosialpolitikken, er eksempler på dette. Dette er spørsmål som ikke bare engasjerer de fagforeningene som blir direkte ramma, men ofte hele fagbevegelsen i et distrikt.

Situasjonen er også prega av usikkerhet om framtida, med data, ny industripolitikk osv., der vi i mye mindre grad utgjør noe alternativ. Et spørsmål som har dominert oppmerksomheten i det siste, er spørsmålet om krig og fred.

Sosialdemokratiet er ikke i stand til å møte denne situasjonen, hverken politisk, organisatorisk eller kadermessig, uten at det betyr at sosialdemokratiet har mista makta i fagbevegelsen eller står i ferd med å gjøre det. Men de etterlater et stort antall av "sine" sinte og frustrerte. AKP er den eneste krafta som kan presentere et svar på de daglige problemene for framtida.

Partiet må i tida framover legge ned mye arbeid i å utarbeide en frontpolitikk for opposisjonen i fagbevegelsen, drive undersøkelser og utvikle analyser på sentrale spørsmål i den økonomiske politikken.

Dette arbeidet kan bare gjøres skikkelig dersom avdelingene blir virkelige politiske og taktiske sentra.

Korrigerings av partiets feil må skje i nært samband med å videreutvikle og styrke vår praktiske og eksterne virksomhet.

MÅLSETTINGER

Generelt for de nærmeste åra må vi stille mål for arbeidet på tre plan:

ooo AKP(m-l) må bli den ubestridt ledende opposisjonspartiet i

fagforeningene.

ooo AKP(m-l) må styrke sin innretning på arbeiderklassen, utvikle en revolusjonær arbeiderpolitikk og bli et helhetlig alternativ til sosialdemokratiet og SV.

ooo Vi må drive aktiv og systematisk partibygging på arbeidsplassene, gjenreise avdelingene som politiske og taktiske sentra, utvikle organisasjonsformene på arbeidsplassene, styrke rekrutteringsarbeidet.

KAMPOMRÅDENE

Det økonomiske

Dette feltet omfatter ikke bare lønsspørsmål. Vi må utvikle kampen mot den helhetlige økonomiske politikken til Regjeringa og NAF, mot nedskjæringa i helse/sosial-sektoren, mot skattepolitikk en og prispolitikken. Her trenger vi sårt å utvikle aktiviteten i fagforeningene rundt stats- og kommunebeudsjetter. Det er også taktisk sett det korrekte svaret på kombi-oppgjørene. Samtidig oppfordrer vi kameratene i de enkelte forbunda til å engasjere seg mye mer i den statlige politikken som angår deres organisasjonsområde særskilt. Vi tenker her på Bygning og boligpolitikk, Elektrokjemisk og energimeldinga, transport og transportpolitikken osv.

Generelt må partiet, og da særlig Klassekampen, styrkes kraftig i avsløringer og agitasjon rundt borgerskapets økonomiske forbrytelser og bidra til å styrke klassehatet. Vi trenger hjelp fra DSene, avdelinger og enkelmedlemmer til å styrke denne sida av vår propaganda og agitasjon. (Tips, materiale, eksempler osv..)

Minioppgjøret blir behandla i et eget direktiv og vi henviser samtidig til artikkelserien i Klassekampen om minioppgjøret som har stått i januar.

Et foreløpig direktiv om tariffoppgjøret i 1982 kommer i mars/april.

En sentral oppgave foran dette oppgjøret blir å utvikle en helhetlig tariff- og avtalepolitikk for offentlig sektor. Det vil

bli laga kurs om dette på Dokka.

5

Arbeidet rundt LO-kongressen blir en del av de politiske forberedelsene til tariffoppgjøret og vi henviser til den propaganda-planen som står i direktivet om LO-Kongressen fra i fjor høst.

I den lokale lønnskampen er det en målsetting at så mange som mulig skal gå ut i lokale streiker/aksjoner i lønnskampen. Det er en del av hensikten med vårt fagforeningsarbeid å gå i spissen for å skolere klassen gjennom kamp. I den sentrale tariffpolitikken er parola å opprettholde kjøpekrafta, men i den lokale lønnskampen er dette ikke noen øvre grense. NAF har blitt sterkt oppmuntra av utviklinga i den lokale forhandlingsretten de siste åra og de kjører en mye hardere linje enn før. Det er vår jobb å styrke de lokale lønnskampen tilsvarende. Vi henviser til artikkel om streiker og streikestøtte i TF våren 1980. (Dersom DSene ikke har den kan dere få den ved henvendelse til oss)

Det faglig/politiske

Mange trekk i den nye industripolitikken representerer en alvorlig trussel mot fagforeningenes rettigheter og tradisjonelle grunnlag. Det samme gjør utviklinga av tariffpolitikken. Politisk og ideologisk går høyresosialdemokratiet til angrep på fagforeningene gjennom forslaget om utvidelse av bedriftsdemokratiet og - ikke minst - gjennom den konsekvente splittelpolitikken de fører ved å sette ulike grupper fagorganiserte opp mot hverandre. På hele dette spekteret står fagbevegelsen ved en skilleveg og det vil være en hovedoppgave for partiet å bygge opp et svar og en opposisjon mot disse framstøtene. Dette er en forutsetning for å etablere oss som ledende opposisjonskraft.

En del av utviklinga av en industripolitikk må være å utvikle en taktikk for å møte den økende leiefirmavirksomheten og de raske omskiftingene i industrien. Disse omskiftingene er allerede i ferd med å gjøre ansiennitetsprinsippet til en formell farse. Bla. leiefirmavirksomheten ødelegger de tradisjonelt sterke verkstedsklubbene og avtalene deres. I løpet av våren

vil AKP utvikle et forslag til politikk for å møte dette.

I forberedelsene og gjennomføringa av LO-kongressen må vi legge forholdsvis stor vekt på å gå i mot forslaget om utvidelse av bedriftsdemokratiet. Taktisk kan vi samle store deler av progressive fagorganiserte på følgende grunnlag:

- Forslaget innebærer ingen utvidelse av de ansattes retter i forhold til bedriftsledelsen.
- Forslaget unndrar fortsatt hele systemet fra fagforeningenes kontroll.
- Vi er for utvidelse av de fagorganisertes retter, men da som en utvidelse av forhandlingsretten.

Samtidig må vi nytte denne anledningen til å få diskutert hele dette klassesamarbeidssystemet som "sosialistisk" strategi. Partiet bør utgi et hefte om helheten og avholde møter der AKPs helhetlige syn legges fram, gjerne i konfrontasjon med DNA og/eller SV-folk.

Splittelsen mellom forskjellige grupper fagorganiserte er en alvorlig trussel mot enheten og kampkrafta i klassen. Å sette ulike grupper opp mot hverandre, som f.eks. lavt- og "høyt"-løne, er en logisk konsekvens av hele samarbeidsideologien. Det fins et objektivt grunnlag for disse motsigelsene og LO-ledelsen spiller bevisst på dem. Partiets medlemmer er heller ikke upåvirkta av dette. Bedrifts- og gruppesjåvinistiske trekk fins.

Vi må planmessig kjempe mot splittelse og for enhet. Organisatorisk og politisk er det ikke grunnlag for å danne noen fagopposisjon. Men vi må legge stor vekt på å videreutvikle tverrfaglige møter/diskusjoner på sak, som f.eks. "Solidaritet i fagbevegelsen". Lokalt må det arbeides med å få diskutert

spørsmål der forskjellige grupper tilsynelatende har forskjellige interesser gjennom fellesmøter i Samorg-regi. Vi må gå i spissen for å invitere foredragsholdere fra andre bransjer til klubb/foreningsmøter for å løse slike motsigelser. Samtidig må vi gå aktivt inn for å utbygge LO-utvalgene på arbeidsplasser med klubber i flere forbund.

I 1980 ble det første fagforeningskurs for fremmedarbeidere arrangert av kjemisk-avdelinga i Oslo. Dette er et eksempel til etterfølgelse.

Vi må også begynne å arbeide mer målretta med lønssystemene, hvor vi i dag har forskjellige linjer/praksis. Kanskje særlig når det gjelder forholdet mellom faglært og ufaglært arbeidskraft.

Kampen mot DNA sitt diktat og kontroll over fagbevegelsen må skjerpes. Den taktiske situasjonen er gunstig for dette. Avsløringen av DNA går gjennom å nagle dem på hver enkelt konkret sak, men det er også en kampaoppgave i seg sjøl å få alle foreninger meldt ut av kollektivt medlemskap. Vi må jobbe mot støtte og bevilgninger til DNA i valgkampen og mot DNA sin mjelking av fagbevegelsen til støtte for den såkalte "arbeiderpressa".

Det internasjonale.

Kampen mot sosialimperialismen og mot krig er hovedoppgaven i det internasjonale arbeidet. Det fins et sterk forsvarsvilje blant store deler av de vanlige medlemmene i fagbevegelsen og svært mange ser Sovjet som den alvorligste trusselen. Samtidig er det sterke pro-sovjetiske strømninger og pasifistiske linjer, særlig i en del av forbundsledelsene. Det fins også eksempler på at vi er påvirket av pasifistiske strømninger. I arbeidet mot forhåndslagring har det enkelte plasser blitt godtatt å gi pasifistisk begrunnelse for et Nei til forhåndslagring.

Vi må organisere og mobilisere de kreftene som er mot krig,

forhåndslagring og atomopprusting på et korrekt grunnlag.

DSene må hjelpe de faglige kadrene med å utforme en slik taktikk.

Vi går inn for at det arbeides med å gjøre bra fagforeninger til initiativtakere til demonstrasjoner etc. og på den måten ta initiativet fra f.eks. "Nei til atomvåpen". Vi bør vurdere opprettelse av lokalavdelinger av de forskjellige organisasjonene med fagforeninger/fagorganiserte som grunnlag.

Vi må planmessig videreutvikle linja med å gjøre fagforeningene til aktive støttespillere i det anti-imperialistiske arbeidet, og ikke bare operere på resolusjonsnivået. Dette er gjennomført vellykka, både med innsamling til Polen og til Afghanistan. Vi bør jobbe hardt for anerkjennelse av PLO og av Solidaritet og et aktivt støttearbeid for disse i LO.

Fortsett er en rekke fagforeninger medlem av Vennsksambandet Norge-Sovjetunionen. I alle foreninger der vi har en viss innflytelse og som er medlem, bør det legges en plan for utmeldelse.

Det internasjonale solidaritetsarbeidet omfatter også støtte og forbindelser med arbeidere i den 2. verden. Dette er en underordna oppgave som likevel ikke må bli forsømt.

Det teoretiske

I alt for liten grad utgjør vi i dag en virkelig teoretisk og ideologisk trussel mot sosialdemokratiet. Det er først og fremst tre områder som skiller seg ut: Den politiske økonomien og kampen mot de sosialdemokratiske teoriene. Kampen om demokrati og sosialisme, særlig i forbindelse med bedriftsdemokratiet. Og; Kampen om klasseanalysen deres, gjerne knytta til det nye programmet til DNA.

Den teoretiske kampen må føres både innad i fagforeningene og utafor - i konfrontasjon mellom partiene. Særlig på de to første områdene er det mulig å drive kampen knytta til studie-

virksomheten som drives i fagforeningsregi. Dette krever bedre skolering hos oss og det krever utarbeidelse av lettfattelig materiale sentralt som kan brukes som en del av studiematerialet. Men samtidig kan det gjøres - slik en del fagforeninger har gjort med stort hell - ved å invitere økonomiske eksperter til møter i fagforeningene.

Samtidig bør partiet i mye større grad enn i dag arrangere åpne møter om slike tema som er spesielt innretta på og mobiliisert til på arbeidsplassene. Slike møter ser vi lite til i dag.

STYRKING AV PARTIPROFILEN

I 1981 er valgkampen det viktigste virkemiddelet til å styrke vår partiprofil på arbeidsplassene. Vi går inn for at metoden med valgdebatter på arbeidsplassene blir kraftig utvida og styrka. Vi bør arbeide aktivt for å aktivisere de fagorganiserte i valgdebatten. Det kan gjøres gjennom at fagforeninga/styret, tar opp valget og forbereder konfrontasjonsmøtene med representanter for de forskjellige "arbeiderpartiene". Arbeiderne kan sjøl legge opp disse møtene ved å forberede bestemte spørsmål til representantene. Dette er et arbeid som ikke bare skal gjøres blant partiets medlemmer.

Vi oppfordrer DSene til straks å begynne forberedelsesarbeidet til slike konfrontasjonsmøter.

Slike møter er ikke hele valgkampen, den personlige stemmesanking vil høyst sannsynlig avgjøre resultatet.

Når det gjelder styrking av KK-salget, henviser vi til direktivet om dette. Erfaringene til nå viser at det går forholdsvis lett å få i gang igjen salget dersom DSene organiserer det og diskuterer grundig med kameratene på arbeidsplassene. Det er viktig å få våre mest kjente tillitsmenn og erfarne kadre til å gå i spissen for dette arbeidet. Der dette har vært gjort, så har det vært svært vellykket.

Det er et mål i seg sjøl å legalisere AKP(m-l) som et arbeiderparti i fagbevegelsen. Dette kan skje med enkle virkemidler. Ved at partiet sentralt og lokalt, sender uttalelser, forslag, redegjørelser etc, til fagforeningskontorene. Pr. i dag gjør DNA, SV og delvis NKP slikt, men ikke vi. DNA har f-eks. en egen faglig bulletin som de sender rundt, noe vi akter å kopiere sentralt. Samtidig bør vi jobbe mye mer aktivt med å lage materiale som legaliseres som en del studiematerialet i fagforeningene. I tillegg bør flere fagforeninger invitere til konfrontasjonsmøter mellom AKP og f.eks. DNA om viktige tema; industripolitikk, bedriftsdemokratiet, LOs handlingsprogram etc.

I løpet av 1981 bør hvert distrikt og hver større by ha sin egen faglige talsmann som deltar i den eksterne polemikken, utvikler allianser med folk i tillitsmannsskiktet etc. Talsmenn og kjente folk på arbeidsplassene må også se det som sitt ansvar å delta i diskusjonene i fagbladene.

PARTIBYGGING

Den foreløpige planen for 1981 som er vedtatt av politisk utvalg i den forrige sentralkomiteen (og som gjelder inntil det eventuelt kommer annen beskjed) peker på at konsolidering er en svært viktig oppgave nå. Dette vil vi understreke. Det finnes arbeidsplasslag med sterke oppløsningstendenser. DS må prioritere å gripe inn mot slike tendenser for å forhindre en tilbakegang i partiets forankring på arbeidsplassene.

81-planen peker på nødvendigheten av å sikre en levedyktig partiledelse på de enkelte arbeidsplassene. Dette er svært viktig. En må både sikre at en prioriterer det å lede avdelinga så høyt at en faktisk har folk til å gjøre det. (I mange tilfeller har de fleste faglige verv vært prioritert over styrearbeid i partiet.) Dette er sjølsagt bare et defensivt tiltak. Utover dette må det legges opp skoleringsopplegg i

11

DS-regi for å gjøre partistytene på arbeidsplassene mer allsidige og hjelpe dem til å løse oppgavene sine bedre. Vi deltar gjerne i en diskusjon med DS om hvordan sånn skolering skal legges opp lokalt.

Vi forbereder en undersøkelse av hvordan organisasjonsmønsteret vårt på arbeidsplassene fungerer.

Inntil videre bør DS gjøre egne undersøkelser av dette og organisere utveksling av organisasjonserfaringer mellom arbeidsplasskader i distriktet.

DS bør legge en plan for utbygging av de arbeidsplassorganisasjonene vi har og for å opprette nye der vi ikke har

slike.: Den faglige framgangen må forsøkes fulgt opp med en organisert framgang for partiet. Dette betyr sjølsagt også rekruttering. Rekrutteringsarbeidet på arbeidsplassene er i dag svært dårlig. Det drives usystematisk og noen avdelinger har til og med vedtatt å ikke rekruttere. Her må DS gripe inn og lage en plan som følges opp med jamne mellomrom. En nøkkel for å få opp rekrutteringa er stadiesirkler for sympatisører. Her er studiematerialet vårt i dag for dårlig. Men om det er rutinerte ~~oppgaver~~ kamerater som får oppgaven, så er det ikke værre enn at de kan improvisere et opplegg inntil vi får ut et nytt studieopplegg.

I denne perioden må vi oppheve den skadelige delinga av faglig arbeid fra annet partiarbeid. Vi må integrere det faglige arbeidet i det øvrige partiarbeidet. Det betyr bl.a. at nå f.eks. partiet gir ut et hefte om et tema som har stor interesse for fagforeningsfolk, bør vi benytte anledningen til å organisere diskusjoner med våre nærmeste om dette heftet. Dette kan f.eks. gjøres over tre kvelder, slik at ikke opplegget blir for vidløftig og kan brukes til å knytte folk

nærmere til partiet og få flere folk til å jobbe på grunnlag av partiets faglige politikk. Det kan også være et godt springbrett for sympatisørstudier.

Det finnes positive erfaringer med å lage helgeseminarer med partimedlemmer og sympatisører og dette kan gjøres i langt større grad enn nå.

I løpet av vinteren/våren skal det holdes avdelingsmøter om problemene i arbeidet på arbeidsplassene. Sentralt vil det bli utarbeidd et studieopplegg på deler av "Hva må gjøres?" som vil bli obligatorisk for hele partiet. Disse studiene skal knyttes til en konkret analyse av vår situasjon nå og de oppgavene som står foran oss (studieopplegg kommer i Røde Fane).

Plan er et nøkkelpunkt.

Det som er skrevet til nå, er ikke en plan, men mest om den politiske hovedinnretningen for en plan. Det er en slags ønskeliste for hva som trengs gjøres, men ikke en nøktern vurdering av hva som kan gjøres når og i hvor stort omfang.

Dette må videreutvikles distriktsvis og i avdelingene, slik at disse foretar en avveining utfra kreftene og lokale forhold.

Poenget med de forskjellige kampområdene, må bli at de i alle fall sentralt og i de største distriktene blir dekket som helhet.

I det generelle plandirektivet må vi understreke spørsmålet om planlegging. Hver avdeling må utarbeide en plan som i det minste inneholder følgende spørsmål:

- Analyse av arbeidsplassen, økonomisk situasjon/framtidsutsikt.
- Analyse av forening/klubb, sterke og svake sider.
- Tilsvarende med partiavdelinga.

- Hvilke posisjoner ønsker vi å ha i foreninga/klubben om ett(2) år?

- Hvem skal vi satse på å utvikle til fagforeningsaktivister i foreninga, hvordan fostre dem?
- Hvilke faglige saker skal vi reise, få vedtatt, aksjonere for?
- På kass områder skal vi sloss mot sosialdemokratiet , politisk- og ideologisk i fagforeninge og kordan%
- Internasjonalt - det samme.
- KK-salg og regkurtttering, det samme.

Vitsen er at avdelingene sjøl må jobbe med planer ut over de datoene som dukker opp allikevel, for å utvikle både fagforeninga og partiet systematisk.

MINIMUMSOPPGAVER FOR DSene

- Diskusjon om innholdet i planen. Utarbeidelse av egen analyse av situasjonen til bruk i avdelingsdiskusjon om arbeidet på arbeidsplassene.
- Plan for forsvarspolitisk uke på arbeidsplassene, i byen/ evt. ett sentralt arrangement.
- Organisert ledelse av KK-salget på arbeidsplassene
- Etablere en ledelse for byen/distrikten for arbeidet med minioppgjøret.
- Sikre utdeling av materialet om LO-Kongressen.
- Sikring av en faglig profil 1. mai.
- Etablering av ekstern faglig talsmann
- "tette huller" i arbeidsplassavdelingene.

Minimumsoppgaver for de enkelte avdelingene bør stilles av DS sjøl.

SENTRALE KURS OG PROPAGANDA

- I løpet av våren vil det bli avholdt sentrale kurs på Dokka om
- Industripolitikken

- Tariffpolitikken i stat og kommune.

Tidspunkter for disse er ikke klart når dette skrives. I tillegg kommer forskjellige kaderkonferanser for mer begrensa områder, disse vil bli innkålt til etter hvert. Bl.a. for å opprette forbunds-
truks(over.

Neste Røde Fane blir om LO-Kongressen og Bedriftsdemokratiet. Dette trenger en særegen spredning.

I midten av februar kommer en stensillefse med beregninger og agitasjon rundt ~~tar~~ minioppgjøret. Dette vil vi spre til alle fagforeningsstyrer som en slags Faglig bulletin, fra AKP.

Internt kommer et konsentrat av noen erfaringer med lokal streik-
kekamp før påske. Dette er ikke godt nok til eksternt salg enda.

SKAU /FU